Coi Thien Thai http://www.coithienthai.com

— Kìa, Phạm Du !

Phải. Phạm Du đã đứng hiên ngang trên ngưỡng cửa. Với chiều cao 150 phân tây, hắn chẳng cao hơn thằng lùn trong rạp xiếc là bao. Thế mà lối cầm súng của hắn lại tạo cho thân thể hắn một vẻ hiên ngang khác thường khiến cho người ngoài quên bẵng cái chiều cao... lè tè của hắn.

Phạm Du cười khẩy :

— Đích thị Phạm Du đây... Phiền hai đồng chí giơ tay ngay, nhất là đồng chí Z.370.

Z.370 rền rang :

— Chỗ anh em với nhau, mày làm trò gì thế ?

Phạm Du gằn giọng :

— Hết mày tao, hết anh em rồi, anh bạn ơi ! Nói cho đúng, tôi chỉ quen thằng em sinh đôi của anh, chứ không quen anh, chẳng qua anh đội lốt nó, báo hại ông Hoàng phải nhờ đến tôi... Nói riêng với anh cái này nhá : nếu anh biết dẫn lòng không dẫn xác đến đây thì còn... khuya anh mới bị rơi mặt nạ. Vì chẳng giấu gì anh, mặc dầu đã sống chung trong trường Hồng Đào có đủ thời giờ quan sát anh đêm ngày, tôi vẫn chưa dám cả quyết anh là Z.370 giả...

Z.370 tái mặt. Phạm Thùy vừa giơ tay vừa nhăn nhó :

— Té ra mình chết vì thằng Thịnh !

Phạm Du khoát tay :

— Ấy, anh đừng vội trút hết trách nhiệm cho đồng chí Thịnh, tức Z.370 giả mạo. Kẻ nửa cân, người tám lạng, cả hai anh đều ghen nên mới dại dột rúc đầu vào rọ. Từ 25 tháng nay, nghĩa là đúng 2 năm, 1 tháng, ông Hoàng nghi GRU các anh thâm nhập nhân viên quan trọng vào tổ chức đặc trách bờ biển của Sở Mật vụ. Ông Hoàng đã mất công tìm kiếm nhưng chẳng thấy mặc dầu ông được tin là trong số người thâm nhập có hai anh. Thường lệ, để kiểm soát và khám phá sự trà trộn, người ta lấy dấu vân tay của nhân viên : nhưng dấu vân tay của anh giống như đúc dấu vân tay của Phạm Huy, chỉ huy phó phi trường Abc cũng như dấu vân tay của Z.370 giả...

Phạm Du không thể nói hết câu vì Z. 370 đã co chân đá vào khẩu súng nắm gọn trong bàn tay sần sùi. Ngọn cước không trúng đích vì trong vi phân thời khắc ấy Phạm Du đã nhìn thấy đòn phản công của Z.370 và nhích khẽ sang bên trái. Tuy không đánh bật được khẩu súng, Z.370 vẫn không nao núng. Hắn a lại, vung hai cánh tay choang xuống đầu Phạm Du.

Lẽ ra Phạm Du phải nổ súng để chặn đứng

mưu đồ chuyển bại thành thắng của đối phương Tài tác xạ của hắn đã được thực tế chứng tỏ là cao hơn tài tác xạ của nhiều đấu thủ quốc tế. Bằng cớ là trong khoảng cách 6. 7 mét hắn đã bắn lệch nòng súng sắp nhả đạn giết Trương Thiều của Phạm Thùy.

Nhưng Phạm Du lại không nổ súng. Không phải vì hắn có lòng nhân đạo đối với kẻ thù. Cũng không phải vì hắn xoay sở chậm chạp. Mà có lẽ vì hắn không muốn nổ súng.

Dường như Phạm Du hơi rụt rè và Z.370 đã đọc thấy sự rụt rè trong mắt Phạm Du. Vì vậy Z. 370 mới dám tấn công tiếp một cách bình tĩnh mặc dầu vừa hụt đòn và họng súng đang tiếp tục chĩa thẳng vào người.

Z.370 xuất chiêu nhanh và mạnh như vũ bão, thiết tưởng đỉnh đầu của Phạm Du phải được bọc thép mới chịu nổi. Nhưng trên thực tế, cả hai đòn đều rớt xuống mà Phạm Du cũng chỉ lảo đảo một giây đồng hồ rồi trở lại tư thế vững vàng như cũ.

Phạm Du chưa chế ngự được Z.370 thì Phạm Thùy đã nhảy vào vòng chiến, Phạm Thùy có lối đánh cân nhắc và trầm hùng hơn bạn hắn nhiều Tuy nhiên, đến khi cả hai võ sĩ GRU hợp lực với nhau thực tài của Phạm Du mới được cơ hội thi

thố toàn diện. Và ngay trong phút sáp chiến đầu tiên, Phạm Du đã quất Z.370 ngã nhào bằng cái đá hậu trúng bả vai. Nếu Phạm Du đá trúng ngực thì chắc chắn nạn nhân nằm mọp trên nền nhà.

Phạm Thùy xoạc cẳng, lừa cho Phạm Du lọt vào tầm tay rồi mới tống đòn hiểm ác, đòn cùi trỏ nhắm giữa hai mắt. Phạm Du lùn tịt nên lối đánh cùi trỏ của Phạm Thùy là một lối đánh thích hợp. Nhưng hắn không ngờ Phạm Du đã hất đòn dễ dàng, đồng thời xòe bàn tay chém màng tang hắn từ trái sang phải lệch góc 45 độ,

Phạm Thùy phải thụp xuống để tránh đòn. Vẻ mặt dương dương tự đắc cố hữu của hắn đã chuyển sang sợ sệt. Không hiểu Phạm Du đánh đòn gì mà hắn sợ sệt đến thế. Chỉ biết là sau khi tránh đòn hắn vội tháo lui và toan ôm lấy Bạch Điệp dùng nàng làm tấm khiên đỡ. Khi ấy Bạch Điệp còn chết điếng vì cú đấm ngang hông nên nàng không có cử chỉ kháng cự. Một lần nữa, Trương Thiều muốn đích thân triệt hạ những kẻ thù đã giết cha hắn, song cũng như Bạch Điệp, hắn đã hoàn toàn đuối sức.

Phạm Thùy đã nắm được cánh tay Bạch Điệp và bẻ gập ra sau, bắt nàng quay mặt về phía Phạm Du. Bạch Điệp rú lên tiếng «trời ơi» đau đớn. Phạm Thùy đè yết hầu nàng, và nói với Phạm Du, giọng hăm dọa :

— Yêu cầu anh ngừng tấn công. Nếu anh không nghe lời, tôi sẽ bóp nát cuống họng của nàng.

Phạm Du đã bước lên và như hồi nãy xòe bàn tay chém màng tang đối phương nhưng lần này là từ phải sang trái. Phạm Thùy phải dồ bồ hôi hột mới tránh được miếng atêmi trong đường tơ kẽ tóc. Hắn phải thét trong kinh ngạc :

— Chu choa, kiri-kômi...

Phạm Du không có thời giờ tấn công tiếp và Phạm Thùy cũng không có thời giờ biểu lộ sửng sốt thêm nữa vì từ cửa phòng vẳng lại một tiếng nói nghiêm nghị :

— Phải, đó là đòn kiri-kômi.

Mọi người trong căn nhà trống trải đều giật mình. Tiếng nói nghiêm nghị này như có pháp thuật khiến Phạm Thùy và Z.370 đứng đực mặt miệng há hốc, mắt mở tròn xoe.

Trương Thiều buột miệng trước tiên :

— Ông Hoàng !

Phải, người vừa cất tiếng bình phẩm miếng đòn kinh khủng của Phạm Du chính là ông Hoàng tổng giám đốc Sở Mật vụ. Ông vẫn phục sức tầm thường như mọi ngày, và vẫn hút xì-gà Ha-van.

Thân hình nhỏ thó, ốm yếu của ông lọt thỏm giữa hai khối thịt trai tráng kèm bên, một khối cao lêu nghêu chỉ thấy toàn xương là xương, một khối cân đối nở nang, đầy vẻ hấp dẫn. Hai khối thịt hộ vệ ông tổng giám đốc là Lê Diệp và «ông đại tá» Văn Bình :

Ông Hoàng thở một hơi khói dài rồi nói :

— Anh Phạm Thùy nhận xét rất đúng. Đòn Phạm Du vừa đánh là đòn kiri-kômi, một trong 20 thế căn bản của bộ quyền kimê-nô-kata. Anh không hạ nổi Phạm Du đâu. Từ đệ tứ đẳng đai huyền đen nhu đạo trở lên mới nắm được tinh hoa của bộ quyền này.

Phạm Thùy thở dài :

— Tôi có cảm tưởng là ông đang tìm cách thuyết phục tôi đầu hàng.

Ông Hoàng lắc đầu rồi dủng đỉnh nói với Trương Thiều :

— Tính mạng của hai người này hoàn toàn do anh quyết định.

Trương Thiều lắc đầu theo :

— Thưa ông, trước khi gặp họ tôi muốn giết họ để rửa thù, nhưng giờ đây, tôi đã nghe, đã hiểu một phần sự thật éo le nên tư tưởng ấy không còn nữa. Có ba lý do để tôi không giết họ. Thứ

Coi Thien Thai http://www.coithienthai.com

nhất, tôi phải tự tay giết họ, nếu không được thì phải tha họ, nhưng sau những cuộc đấu quyền, tôi nhận thấy tài nghệ còn thua họ quá xa. Thứ hai, tôi không dè họ đều là chồng chưa cưới của Bạch Điệp, nếu tôi giết họ, lương tâm tôi sẽ cắn rứt, và nàng sẽ nghi tôi loại trừ tình địch để chiếm nàng. Thứ ba, trong bức thư để lại, mẹ tôi chỉ dặn tôi phá vỡ hệ thống tình báo đầu não của những người có chân trong đội du kích Tân Trào chứ không buộc tôi phải giết họ.

Trương Thiều bỗng nghẹn ngào, không nói thêm được nữa. Hắn vội đeo cặp kiếng mát to tướng để che khóe mắt rưng rưng. Một phút sau hắn mới nói tiếp, giọng có vẻ ngại ngùng :

— Thưa ông... thưa ông... hồi ở Saigon, trước ngày tôi lên đường... ông có nói...

Trương Thiều òa khóc. Hắn đã xấp xỉ 30, lăn lộn khắp nơi, cuộc sống đầy lo nghĩ đã làm tóc hắn trắng vài ba sợi, trái tim hắn được trui luyện vững vàng, khó thể rung động như trái tim của chàng trai mới lớn. Nhưng không hiểu sao Trương Thiều đã trở nên mềm yếu một cách lạ thường. Hắn òa khóc như đứa trẻ bị cha mẹ xử ức.

Trương Thiều òa khóc vì hắn vừa nhớ đến một câu nói của ông tổng giám đốc.

— Anh Trương Thiều... từ nhiều năm nay, tôi đã kiên nhẫn chờ đợi. Chắc chắn anh sẽ báo được thù cha... Còn về phần tôi... ?

« Còn về phần tôi » ? Phải chăng ông Hoàng có liên hệ với gia đình hắn ? Trời ơi, câu nói buột miệng quan trọng ấy đã vuột nhanh qua óc hắn nên khi ấy, hắn quên tìm hiểu ý nghĩa. Nhưng phút này đây hắn bắt đầu hiểu.

Và bỗng dưng cặp mắt nhỏ ti hí của ông Hoàng sau lần kiếng cận thị dày cộm cũng chớp nhiều lần. Ông cũng đang xúc động mạnh mẽ. Ông bước lại gần Trương Thiều, đặt bàn tay rắn reo lên vai hắn :

— Trương Thiều... cháu là cháu họ gần của bác. Bác có liên hệ với phía mẹ cháu. Và mẹ cháu đã nhờ bác giúp cháu, bởi vậy...

Trương Thiều ôm cứng cánh tay ông Hoàng. Hắn bóp mạnh đến nỗi ông Hoàng nhăn mặt. Nước mắt lã chã, hắn reo lên :

— Thưa bác, thưa bác... thì ra bác là...

Ông tổng giám đốc ngăn hắn lại :

— Cháu không nên nói nhiều, ở đây bất tiện.

Khi ấy Trương Thiều mới bừng tỉnh. Trong phòng có quá nhiều người kể cả nhân viên của địch. Ông

Hoàng nhìn Bạch Điệp giây lâu rồi nói, giọng thân thiết như cha với con :

— Cháu có vẻ mệt lắm. Phạm Du sẽ đưa cháu và anh Trương Thiều về bệnh xá của Sở ở Saigon.

Phạm Du ra hiệu cho Trương Thiều bằng mắt. Bạch Điệp níu vai tình nhân, khập khiễng ra ngoài.

Từ nãy đến giờ Z.370 và Phạm Thùy vẫn đứng bất động như cột trụ xi-măng. Chờ cho tiếng giày nhỏ dần rồi im hẳn, ông Hoàng mới hất hàm hỏi Phạm Thùy :

— Anh đã suy nghĩ xong chưa ?

Phạm Thùy lắp bắp :

— Thưa... Thưa...

— Anh là thủ lãnh điệp báo có tài, tôi không nỡ giết và anh cũng nên thức thời, đừng dại dột để bị giết uổng. Tôi bố trí vụ xuất-nhập Trương Thiều bằng lộ trình FM là để bắt anh xuất đầu lộ diện. Tôi đã gián tiếp dùng Z.370 giả hiệu để dẫn đến anh. Anh đã mạo hiểm sai Trần Dần ly gián Bạch Điệp và Trương Thiều ; Trần Dần là nhân viên nằm lì của anh trong Sở Mật vụ, giúp anh được nhiều việc quan trọng mà anh còn không quản ngại, thế tất anh sẽ không thể bỏ lỡ cơ hội

gặp Trương Thiều, Bạch Điệp và Z.370 trên lộ trình FM...

Phạm Thùy lẩm bẩm một mình như mơ ngủ :

— Trần Dần, Trần Dần ?

Ông Hoàng chùi mắt kiếng cận thị, giọng chậm rãi :

— Anh sợ Trần Dần biết phải không ? Tôi đã lừa hắn uống thuốc độc trước khi lên phi cơ rời Saigon. Trần Dần chết, anh sẽ được tự do hợp tác với tôi.

— Nhưng... thưa ông ?

— Anh lại sợ đồng chí Thịnh tức Z.370 chứ ? gì ? Được, tôi sẽ giải quyết ngay.

Chàng « sếu vườn » Lê Diệp rút súng ra không biết từ lúc nào. Lê Diệp khoái chơi dao mà lại dùng súng kể cũng lạ Song, trừ Văn Bình ra, không ai để tâm đến sự trái khoáy ấy. Phạm Thùy chỉ thoáng thấy khẩu súng nhảy vào bàn tay chàng sếu vườn và nghe tiếng « đoàng » ngắn, rồi Z.370 ngã gục xuống nền phòng, máu chảy đỏ lòm. Nạn nhân chết, ngay vì viên đạn bắn trúng tim.

Chẳng nói nửa lời, Lê Diệp giắt khẩu súng vào thắt lưng, cúi xuống, xốc thi thể còn nóng bỏi lên vai, bước thẳng ra cửa. Phạm Thùy trân trối ngó

Lê Diệp với xác chết tòng teng, rồi ngó ông Hoàng, ngó đại tá Văn Bình.

Ông Hoàng ôn tồn nói với hắn :

— Anh có thể hợp tác với tôi về nhiều phương diện. Anh là kho tin tức quý giá, khai thác cả năm cũng chưa hết. Tuy nhiên, tôi tha giết anh, và hơn nữa, tôi còn trả tự do cho anh, chỉ để đổi lấy một tin tức duy nhất. Nghĩa là tôi chỉ yêu cầu anh hợp tác trong vòng 5 phút, thời gian đủ để anh khai viết tin tức này trên giấy. Sau đó, tôi cần từ một tuần đến 3 tuần để kiểm điểm lại. Trong trường hợp anh thành thật, tôi sẽ chu cấp tiền nong đầy đủ cho anh.

— Thưa, ông sẽ cho tôi xuất ngoại ?

— Không.

— Tôi sẽ ở lại đây.

— Phải, với căn cước mới, hoàn toàn cắt đứt với quá khứ. Anh sẽ có một biệt thự rộng non ngàn mét vuông, hai cái xe hơi và một trương mục trong nhà băng...

— Thưa ông... thưa ông... như vậy thì thà tôi tình nguyện hợp tác với ông, lợi hơn là...

— Hiểu rồi. Đã có giấy bút sẵn rồi đấy, anh ngồi xuống viết đi.

— Thưa... viết về cách thay đổi vân ngón tay ?

— Đúng. Các cơ quan điệp báo trên thế giới đều nghiên cứu phương pháp thay đổi dấu tay song chỉ có GRU là đạt được kết quả mỹ mãn. Nhờ phương pháp này, các anh đã thâm nhập được Sở Mật vụ của tôi.

Phạm Thùy thở dài một cách thiều não trước khi lượm cây bút nguyên tử rồi hí hoáy viết. 5 phút sau, hắn cầm tờ giấy bằng hai tay đệ cho ông Hoàng. Ông Hoàng thản nhiên gập lại bỏ túi. Ngay khi ấy, Văn Bình tiến đến trước mặt Phạm Thùy và nói :

— Xin lỗi anh.

Bàn tay của Văn Bình đã phóng ra nhanh như máy tính điện cơ IBM. Tuy võ nghệ cao cường, Phạm Thùy vẫn không sao tránh nổi. Hắn ngã vùi vào người Văn Bình. Điệp viên Z-28 đỡ lấy hắn, rồi cũng như Lê Diệp, chàng xốc hắn lên vai.

Trong phòng chỉ còn lại ông tổng giám đốc với điếu xì-gà cháy gần hết trên miệng. Ông bần thần bước ra bãi cỏ rộng thênh thang. Gió mát thổi lại đem theo mùi mặn của biển cả. Ông đợi Văn Bình đi khuất trong sương rồi vứt mẩu xì-gà sắp tắt, để đốt điếu khác.

Một chiếc Falcon sơn đen rừ rừ chạy ngang mặt ông. Tài xế là Lê Diệp. Chàng mở cửa bên cho

Coi Thien Thai http://www.coithienthai.com

ông Hoàng trèo lên. Ông tổng giám đốc nghền cổ quan sát bằng sau. Hiểu ý ông, Lê Diệp nói :

— Thưa, tôi vừa chích cho hắn một ống thuốc. Xe về đến nhà hắn vẫn còn ngủ say.

Lê Diệp phóng qua bãi rộng. Bánh xe lọt vào ổ gà làm ông Hoàng bật nẩy trên ghế. Người dàn ông ngủ mê mệt trên băng sau chồm dậy như thể được đánh thức. Nhưng không, hắn vẫn tiếp tục ngủ mê mệt.

Hắn là «đồng chí Thịnh» tức Z.370 giả hiệu, người vừa bị Lê Diệp bắn chết trước mặt «đồng chí Tuy» tức Phạm Thùy.

Chiếc Falcon đỗ sộ và ông Hoàng bé nhỏ đã nhòa mờ trong sương trắng.

NGƯỜI THỨ TÁM

Kiểm duyệt số 2320 ngày 25-5-71 của Bộ Thông Tin